

C~ bey eposta gönderdi. Maide-8'i işaret edip kadınlar hakkında *bizden olmayanlara da adil olmak lazım* diyor.

Ey iman edenler! Allah için hakkı titizlikle ayakta tutan, adalet ile şahitlik eden kimseler olun. Bir topluma olan kininiz, sakın ha sizi adaletsizliğe itmesin. Âdil olun. Bu, Allah'a karşı gelmekten sakınmaya daha yakındır. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.

Bu ayeti böyle tefsir etmek hiç aklıma gelmemişti. 20 sene önce *kadınların Türkü, Rusu, Çerkesi olmaz, kadınlar ayrı bir millettir* diyen birini hatırladım.

İçimdeki kırgınlığın sebebini ben de anlamaya çalışıyorum. İçime işlemiş bir kırgınlık olduğunu, bunun da kolay kolay geçmeyeceğini düşündüğüm oluyor ama bu mevsim de her mevsim gibi geçecektir.

On sene önce hayli feminist sayılabilecekken, bugün *aralarında iyiler de vardır* noktasına nasıl geldiğime hayret ediyorum. Son birkaç aydır kadınlarla ilgili bütün yakın münasebetlerimde *yenilmeye* çalışıyorum. Kavganın bitmesinin en kısa yolu bu, *yenilmek*. Kimseyle mücadele etmeyeyim ve geçmişin aktörleri artık hayatımda, zihnimde yer etmesin. Onun için her mesajın sonuna *seni affettim* ekliyorum, *artık kavga etmek istemiyorum* anlamında. Geçen biri *affedilecek ne yaptım ki* dedi, ona da *bir şey yapmadın ama garanti olsun diye yine de affettim* dedim.

Sebepleri anlatsam belki, bir ölçüde haklı bulunurum ama haklı bulunmak da istemiyorum. Sadece bitmiş olsun. Hatalı olayım. Yanlış yapmış olayım. Suçlu olayım ama bitmiş olsun. Hayaletler susmuş, cenazeler kalkmış, giden gitmiş olsun. Burayı hala okuyup duran varsa da söyleyeyim: Tabii ki sen haklıydın canım, her konuda. Söylediğin her şey doğrudu. Burayı okumana artık gerek yok.

Kadın artık benim için *arzulanan* değil, *korkulan* birine dönüşmüş. İlgi görsem de, görmesem de korkuyorum. İlgi görünce daha çok korkuyorum. İnsanlar arasında temelde varolması gereken *güven*, kadın *milletinin* bir mensubuna karşı bende mevcut değil. Geçmişten hukukumuz varsa onu devam ettirebiliyorum ama *yeni hukuk tesisi* mümkün görünmüyor.

O sebeple *adil olmak* konusunda kendimden bir beklentim yok. Ben de *aralarında iyiler de vardır* diyebilirim, hatta geçmişimdekileri içine katarak *çoğunun iyi olduğunu* söyleyebilirim. Bunlar *teorik* olarak doğru ama kırgınlığa bir faydası yok.

Kadınlar hakkında yazdığım şeyler de büyük ölçüde bu kırgınlığın *rasyonelize* edilmesi. Bunun farkındayım. Bunun farkında olmanın da kırgınlığa bir faydası yok.

İnsanların *özde* iyi veya kötü olduğuna inanmıyorum. Şartlara bakıp iyilik veya kötülükten hangisi daha *uygun* geliyorsa öyle davranıyorlar. Bu uygunluk kimi zaman basit saiklere dayanıyor, kimi zaman idealistçe gayelere ama iyilik ve kötülük insanları değerlendirmek için doğru kavramlar değil.

Buradan benim *bu kadınların* içindeki sonradan şikayet etmeme sebep bazı davranışları tetiklediğim sonucuna varıyorum.

Yani hepsinin üzerinde ittifak ettiği gibi *sorun onlarda değil, bende*. Bu sebeple adalet arayışından çok kavganın *bir şekilde* bitmesi derindeyim. Temel duygu öfke değil, korku olduğu için de kendimden *adalet* beklentim yok. *Korkutmamak için uzakta duranlardan Allah razı olsun* diyebilirim sadece.